

РЕШЕНИЕ

№ 596

гр. Пловдив, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20215300502144 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна жалба, подадена от ЗАД „Алианс България“ АД ЗАД, ЕИК: 040638060, против решение № 261866, постановено на 02.07.2021г. по гр.д. № 132/2020 г., по описа на Районен съд-Пловдив, в частта, с която жалбоподателят е осъден да заплати на Н. Г. М., ЕГН *****, обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от ПТП от 30.09.2019 г. настъпило в гр. ****, за разликата над 3000 лв. до присъдения размер от 5 000 лв., както и в частта, с която е осъден жалбоподателят да заплати на Н. Г. М. обезщетение за имуществени вреди в размер на 36.80 лева, за закупуване на лекарствено средство *****. Във въззивната жалба са релевирани подробни оплаквания за неправилност и необоснованост на решението в обжалваната част. Искането към въззивния съд е за неговата отмяна и постановяване на ново по съществото на правния спор, с което исковите претенции за неимуществени вреди за разликата над

3000 лева и за имуществени вреди в размер на 36.80 лева бъдат отхвърлени като неоснователни.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Н. Г. М., чрез нейния процесуален представител адв. С., с който се взема становище за нейната неоснователност и се настоява за потвърждаване на първоинстанционното решение в обжалваната част.

ПдОС, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на [чл. 269 от ГПК](#) въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на [чл. 269, изр. 2 от ГПК](#) по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013Г по т. д. № 1/2013Г на ОСГТК- т. 1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По отношение на неговата правилност, съдът намира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове с правно основание [чл. 432](#) във връзка с [чл. 477 от КЗ](#), предявени от ищцата Н. Г. М., ЕГН *****, за осъждане на ответното ЗАД „Алианц България“ АД ЗАД, ЕИК: 040638060, да ѝ заплати съответно сумата от 8000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във физически и психически болки и страдания, и сумата от 1053,80 лева -представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на ПТП, настъпило на 30.09.2019 г., около 18.50 часа на *****, непосредствено след кръстовището с *****, с участници лек автомобил марка „*****, управляван от В. Т., за който е бил сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" с ответното дружество, и лек автомобил марка „*****, управляван от П.П., в който е пътувала ищцата, ведно със законната лихва върху обезщетението за

неимуществени вреди от датата на уведомяването на застрахователя, и от датата на подаване на исковата молба в съда-досежно обезщетението за имуществени вреди.

При така предявените преки иски от увреденото лице следва да се установи по делото наличието на застрахователно правоотношение между ответника- застраховател по застраховка ГО и увреждащото лице, породено от договор за застраховка ГО, както и наличието на основание за ангажиране на застрахователната отговорност на застрахователното дружество, което отговаря за вреди причинени от деликтното поведение на застрахования. Т. е. следва да се установи, че застрахованото по застраховка ГО лице е причинило виновно и противоправно вреди на ищеца, като следва да се установи както причинната връзка между поведението на застрахования и вредите на пострадалото лице, така и размера на обезщетението, което би компенсирало претърпяните вреди.

По делото, видно от въззивните оплаквания, както и от влязлото в сила първоинстанционно решение в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищцата обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 3000 лева и за имуществени вреди, претърпени от процесното ПТП, като застраховател по договор за ЗЗГО на виновния водач на МПС, следва че въпросите за наличието на предпоставки за ангажиране на отговорността на застрахователя на основание чл. 432 от КЗ, респ. наличието на такива по 45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на застрахованото лице са разрешени със СПН и не подлежат на преразглеждане.

Спорен пред настоящата инстанция е единствено въпросът за размера на дължимото на ищцата обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, претърпени от процесното ПТП.

По отношение на размера на обезщетението за неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на [чл. 52 ЗЗД](#) обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието, "справедливост" по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението /т. 2 от ППВС № 4 от 23.12.1968 г. /. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му,

обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. Справедливо по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#) обезщетение, означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице болки, страдания и неудобства - емоционални, физически и психически сътресения, които ноторно намират не само отражение върху психиката му, но му създават и социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното му състояние и които в своята цялост представляват конкретните неимуществени вреди. Същевременно обезщетението за неимуществени вреди има паричен израз, поради което всякога се явява детерминирано и от икономическа конюнктура в страната, една от проявите форми на която са и нормативно определените лимити за отговорността на застрахователя, независимо, че те сами по себе си не са пряк израз на принципа за справедливост по смисъла на [чл. 52 ЗЗД](#).

Настоящият съдебен състав намира, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъдат взети предвид обстоятелства, които се установяват от приети множество писмени доказателства, назначената комплексна съдебномедицинска и автотехническа експертиза и показанията на разпитаните по делото свидетели.

Установява се, от приетото без резерви от страните експертно заключение, че при процесното ПТП станало на 30.09.2019 г. , ищцата е получила дисторзия на шията- разтягане на ставните връзки междупрешлените в шийния отдел на гр. стълб без разместване на прешлените. Това е било придружено от леко мозъчно сътресение и полирадикулерен синдром. Към момента на прегледа от вещото лице д-р С.-неврохирург, въпросният синдром е отзвучал, като липсва неврологична симптоматика. Според експерта носенето на шийна яка на Шанц за период около 10-15 дни е достатъчно за възстановяване на здравословното състояние в 99 % от случаите, като изразява становище, че към момента на личния преглед на ищцата нейното здравословно състояние е възстановено.

За състоянието на ищцата дават сведения и разпитаните по делото свидетели.

Свидетелката Р. Ж., близка приятелка на ищцата , споделя пред съда, че

след инцидента изпитвала болки и дискомфорт, вдигнала температура , била много уплашена , носила яка за възстановяване на контузията и не можела да шофира. Малко преди инцидента ищцата отворила школа по немски, като учениците ѝ били стресирани от външния ѝ вид и я питали дали главата ѝ ще падне, ако си свали яката. След нейното сваляне ищцата продължава да изпитва физическа болка , особено при студено време.

Според показанията на свидетеля Г. М.– баща на ищцата, след инцидента вдигнала температура около 39 – 40 градуса и имала силно главоболие. Преди инцидента ищцата открила собствена школа, като ѝ било много трудно да преподава с предписаната ѝ за носене яка. Това повлияло негативно и на психическото ѝ състояние, тъй като децата започнали да се подиграват, някои започнали да се плашат. След инцидента ищцата получила силен косопад, спряла да спортува , ограничила движенията си и извършвала само такива щадящи наранената област, шофирала рядко. След премахването на яката, от ищцата бил проведена предписаната ѝ от лекарите рехабилитация за около 10 – 20 дни, но при промяна във времето болката в областта на врата се възобновявала.

От показанията на свидетеля П. П., приятел на ищцата, се установява , че след инцидента била уплашена и притеснена , поддържала температура, носила яка на врата около месец, а гаденото и виенето на свят отшумяло за 3-4 дни. Изпитвала неудобства и дискомфорт, както при работа с компютъра, така и с децата. Носенето на яка възпрепятствало работата ѝ, като не била в състояние и да шофира.

Така установеното по делото от фактическа страна, съотнесено с възрастта на ищцата и икономическото състояние в страната към момента на произшествието навежда ПдОС до извод, че сумата от 5000 лева, определена от първоинстанционния съд, би обезщетила ищцата за претърпените от нея неимуществени вреди, предвид характера на увреждането, неговото проявление във физическо и най – вече психическо отношение, и периода на пълното възстановяване на здравето ѝ, отнел около два -три месеца – един месец носене на яка и около месец и половина след това преодоляване на болките, приемане на медикаменти и физиотерапия.

Относно претендираното от ищцата и присъдено от съда обезщетение за имуществени вреди за закупуване на лекарствено средство *****,

застрахователното дружество обжалва с довод за недопустимост , тъй като този разход не е заявен по реда на чл.498,ал.3 от КЗ.

Действително разпоредбата на [чл. 498, ал. 3 КЗ](#) обвързва допустимостта на прекия иск срещу застрахователя с изискване преди предявяването му да е проведена предварителна процедура за доброволно уреждане на претенцията за изплащане на застрахователно обезщетение и да е изтекъл на тримесечен срок - [чл. 496 ТЗ](#), от отправяне на претенцията пред застрахователя или негов представител. Уреденият в [чл. 496 КЗ](#) срок е рекламационен и има за цел да предотврати предявяването на неоснователни искове в случаите, когато застрахователят е съгласен да обезщети доброволно претърпените в резултат на настъпило застрахователно събитие вреди. Изтичането на срока е специална процесуална предпоставка за възникване на правото на иск и за неговото надлежно упражняване пред съда, за която съдът следи служебно.

В процесния случай така посочената предварителна процедура за доброволно уреждане на претенцията за изплащане на застрахователно обезщетение е била спазена, като на 25.10.2019г. пострадалата е отправила писмена претенция към ответника за репарирание на причинените ѝ имуществени и неимуществени вреди, приета от застрахователя за частично основателна до размер на сумата от 500 лева- за неимуществени вреди и 517 лева- за неимуществени вреди.

Същевременно от приетото по делото и неоспорено от страните заключение, е категорично установено, че закупеният от ищцата медикамент „*****“ е необходим за възстановяване на засегнатите след инцидента нерви.

След като процесният разход е във връзка с увреждането на ищцата при ПТП, то ответното застрахователно дружество дължи неговото репарирание.

В аспекта на изложеното подадената въззивна жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в обжалваната негова част относно размера на присъденото обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди.

При този изход на спора на осн. [чл. 78, ал. 3 ГПК](#) във вр. с [чл. 38, ал. 2 във вр.](#) с ал. 1, т.2 ЗАДв. в полза на процесуалния представител на

въззиваемата страна следва да се присъди сумата от 372,55 лева-адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред въззивната инстанция по подадената срещу първоинстанционното решение въззивна жалба и с оглед обжалвания интерес, определено по реда на чл.7,ал.2,т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Неоснователни са наведените от застрахователното дружество възражения , че не са били налице основанията за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, тъй като нямало доказателства по делото ищцата да е юрист , роднина или близък на адвоката или пък да е материално затруднено лице. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено, или не, се извършва не от съда, а от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261866, постановено на 02.07.2021г. по гр.д. № 132/2020 г., по описа на Районен съд-Пловдив, V гр.с., в обжалваната негова част, с която ЗАД „Алианц България“ АД ЗАД , ЕИК: 040638060, е осъдено да заплати на Н. Г. М., ЕГН *****, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за разликата над 3000 лв. до присъдения размер от 5 000 лв. и обезщетение за имуществени вреди в размер на 36.80 лева, за закупуване на лекарствено средство *****, породени от ПТП, настъпило на 30.09.2019 г. в гр. София.

Решението в останалата част, като необжалвано, е влязло в сила.

ОСЪЖДА „ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК: 040638060, да заплати на адвокат А.В. С., с личен номер на адвокат *****, с адрес на кантората: *****, сумата от 372,55 лева- адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на Н. Г. М., ЕГН *****, в производството пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____